

Српски сељак,
Живорад Милић
звани Шола
из села Суводола
седи пред сликом
Вука Стефановића Караџића
и, уз мало пића,
ракије – *мученице*,
лањске препеченице
полако разговара са њим.
Е, разговара!
У ствари Шола прича
а Вук слуша.
Кад му је нешто право
Вук се насмеши,
кад није он засуче брке
па га мрко погледа
а Шола онда, опет,
преокрене причу на лепо.

Е мој Вуче,
дико рода свога,
просветитељу народа српскога,
па како си, бога ти,
има ли здравља?
Еее, шта ћеш,
и код мене се
реума јавља,
ево на леђима ми
већ шездесет и пета,
а кол'ко оно теби?
Двеста двадесет и седам лета.
Е па нек ти је
срећан рођендан,
Вуче, румена јабуко,
ниси нас досад
никад обруко,
наша азбуко.
Тридесет слова,
тридесет знакова,

пиши као што говориш,
говори како је написано,
једноставно и лако
и разуме те свако,
браво, Вуче, браво,
паметна главо.